

MARGARET MITCHELOVÁ

JIL
PROTI
SEVERU
1

LEDA 2020

Část první

Kapitola první

Scarlett O'Harová nebyla krásná, ale muži si to málokdy uvědomovali, když podleli jejímu kouzlu, tak jako dvojčata Tarletonových. V jejím obličejí se příliš ostře mísily jemné rysy její matky, pobřežní aristokratky francouzského původu, s těžkopádnými tahy kvetoucího irského otce. Ale byl to zajímavý obličej se špičatou bradou a hranatou čelistí. Měla bledězelené oči bez hnědé poskvrny, vroubené lesklými černými řasami a mírně sešikmené. Nad nimi tvořilo šikmé černé obočí překvapující oblouky na magnoliově bílé pleti – kterou si ženy z Jihu tak cenily a před horkým georgijským sluncem pečlivě chránily klobouky, závoji a rukavičkami.

Když toho jasného dubnového odpoledne roku 1861 seděla se Stuartem a Brentem Tarletonovými v chladném stínu podloubí otcova statku v Taře, vypadala jako obrázek. Nové zelené květované mušelinové šaty rozprostíraly jedenáct metrů měkce zvlněné látky přes obruče kolem boků a barevně ladily se zelenými safiánovými střevíčky, které jí otec nedávno přivezl z Atlanty. V těch šatech dokonale vynikal její tenký pás, nejtenčí v celém okolí, a těsně přiléhavý živůtek prozrazoval ňadra hodně zralá na jejích šestnáct let. Ale přestože její šaty s širokými sukněmi byly docela skromné, že měla vlasy hladce sčesané do uzlu a drobné bílé ruce klidně složené

v klíně, pravou povahu neutajila. Zelené oči v pečlivě mírněném obličejí byly nepokojné, svěhlové, bujné a živé, zřetelně v rozporu s jejím důstojným chováním. Způsoby jí vnutila laskavým napomínáním matka a drsnější výchovou chůva. Ale oči byly její vlastní.

Po obou stranách, pohodlně rozvalení v lenoškách, seděli bratři-dvojčata, mžourali na ni v slunečním světle přes vysoké sklenice se snítkou máty, smáli se a rozkládali. Dlouhé nohy v jezdeckých holínkách, svalnaté od jízdy v sedle, měli nedbale zkřížené. Devatenáctiletí, metr pětaosmdesát vysokí, s dlouhými údy a tvrdými svaly, opálenými obličejí a tmavorezavými vlasy, s veselými vyzývavými očima a oblečení ve stejných modrých kabátech a hořčicově žlutých rajtkách si byli podobní jako dvě tobolky bavlny.

Venku vrhalo pozdní odpolední slunce šikmé paprsky na dvůr a ozařovalo ohnivé dřiny, jejichž koruny byly jedinou změtí bílých květů na svěže zeleném pozadí. Koně měli bratři volně uvázané u cesty k domu, veliká zvířata, rudohnědá jako vlasy jejich pánů, a kolem nohou se jim honila smečka štíhlých nervózních loveckých psů, kteří Stuarta a Brenta provázeli na každém kroku. Kousek opodál, jak se slušelo na aristokrata, ležel černě skvrnitý chrt s čumákem na předních tlapách a čekal na chlapce, až pojedou domů k večeři.

Mezi psy a koni a dvojčaty bylo příbuzenství, cosi hlubšího než věčné kamarádství. Byli to všichni zdraví, lehkomyšní mladí živočichové, štíhlí, půvabní, bujní, chlapci stejně divocí jako koně, na nichž jezdili, divocí a nebezpeční, ale přesto mírní a laskaví vůči těm, kdo s nimi uměli zacházet.

Ačkoli se všichni tři mladí lidé v podloubí narodili v pohodlí statkářského života a od dětství je hýčkali a obsluhovali, nevypadali ani líně, ani změkčile. Vyznačovali se křepkostí a hbitostí venkovských lidí, kteří žijí od narození na volném vzduchu a nelámou si hlavu nudnými knihami. Život

v claytonském okrese v severní Georgii byl ještě nový a v porovnání s Augustou, Savannah a Charlestonem poněkud drsný. Usedlejší a starší části jižních států hleděly na obyvatele severní Georgie spatra, ale tady nebyl nedostatek zjemnělosti klasického vzdělání žádnou hanbou, pokud se člověk osvědčil ve věcech, na nichž záleželo. A záleželo na tom, jestli pěstuje dobrou bavlnu, dobře jezdí na koni, umí střílet, lehce tančí, elegantně se dvoří dámám a umí pít jako gentleman.

V tom všem oba bratři vynikali a stejně se vyznamenávali všeobecně známou neschopností naučit se cokoli, co bylo obsaženo v knihách. Jejich rodina měla víc peněz, víc koní a víc otroků nežli kterákoli jiná v okrese, ale chlapci měli méně školního vzdělání než mnozí jejich chudí sousedé.

Právě z toho důvodu seděli Stuart a Brent onoho dubnového odpoledne nečinně v podloubí v Taře. Zrovna je vyloučili z georgijské univerzity. Byla to už čtvrtá univerzita, která se s nimi během dvou let rozloučila, a jejich starší bratři Tom a Boyd přijeli domů s nimi, protože nechtěli zůstat v ústavu, kde jejich dva bratři nebyli vítáni. Stuart s Brentem považovali svoje poslední vyloučení za dobrý vtíp a Scarlett, která neotevřela dobrovolně knihu od té doby, co před rokem opustila Dívčí akademii ve Fayetteville, to přišlo stejně vtipné jako jim.

„Vy dva se nezlobíte, že vás vyhodili, a Tom taky ne,“ řekla, „ale co Boyd? Ten rozhodně chce, aby z něho byl vzdělaný člověk, a vy dva jste ho už vytáhli z univerzity ve Virginii a Alabamě a Jižní Karolíně a teď i v Georgii. Takhle nikdy nedostuduje.“

„Vždyť může studovat práva u soudce Parmaleea ve Fayetteville,“ odpověděl bezstarostně Brent. „Ale na tom nezáleží. Stejně bychom se vraceli domů před koncem školního roku.“

„Proč?“

„Protože bude válka, ty huso! Každý den může začít válka, a ty si myslíš, že bychom zůstali trčet ve škole, kdyby byla válka?“

„Žádná válka nebude,“ řekla Scarlett mrzutě. „To jsou jen plané řeči. Ashley Wilkes a jeho otec říkali minulý týden tatínkovi, že naši komisaři ve Washingtonu sjednají s panem Lincolnem přátelskou dohodu o Konfederaci. A pak, Yankeeoové se nás bojí a nebudou s námi chtít bojovat. Válka nebude a už mě nebaví o ní poslouchat.“

„Válka nebude!“ vykřikli pohoršeně bratři, jako by jim chtěl někdo něco ukrást.

„Ale jdi, miláčku, ovšemže válka bude,“ řekl Stuart. „Možná se nás Yankeeoové bojí, ale po tom, jak na ně především střílel generál Beauregard ve Fort Sumteru, jim nezbyde nic jiného než bojovat, jinak je bude celý svět považovat za zbabělce. Konfederace –“

Scarlett se omrzele a netrpělivě ušklíbala.

„Jestli ještě jednou řekneš slovo válka, jdu dovnitř a zavřu dveře. V životě mě žádné slovo tak neotravovalo jako ta válka. Tatínek o ní mluví od rána do večera, a pořád k němu jezdí na návštěvu všelijací pánové a v jednom kuse se baví o Fort Sumteru a o právech států a o Lincolnovi, a já bych z toho nudou křičela! A kluci melou taky jen o tom a o svém vojsku. Celé jaro nebyla nikde žádná zábava, protože kluci neumějí mluvit o ničem jiném. Jsem ohromně ráda, že Georgia alespoň počkala s odtržením až do Vánoc, jinak by byly zkažené všechny zábavy už před Vánoce. Jestli ještě jednou řeknete ‚válka‘, jdu dovnitř.“

Myslela to doopravdy, neboť nikdy nesnesla delší hovor, který se netočil hlavně kolem ní. Ale usmívala se při tom a vědomě prohlubovala důlky ve tvářích a mrkala lesklými černými řasami tak rychle, jako motýl třepetá křídly. Mladíci jí byli patřičně okouzlení, a honem se omlouvali, že ji nechtěli nudit. Její vážnost v jejich očích tím nedostatkem zájmu nijak neutrpěla. Naopak, ještě stoupla. Válka je mužská záležitost, nic pro dámy, a tak považovali její postoj za důkaz ženskosti.

Když je obratně odvrátila od nudného rozhovoru o válce, vrátila se se zájmem k jejich momentální situaci.

„Co tomu řekla vaše máti, že vás zase vyhodili?“

Chlapci byli v rozpacích, protože si dosud vzpomínali na matčinu reakci před třemi měsíci, když se objevili doma po vyloučení z univerzity ve Virginii.

„No,“ řekl Stuart, „zatím neměla příležitost k tomu něco říct. Odjeli jsme s Tomem z domova ráno brzo, ještě než vstala, a Tom jel k Fontaineovům a my jsme přijeli sem.“

„A když jste včera večer přijeli domů, neříkala nic?“

„Včera jsme měli štěstí. Těsně předtím, než jsme přijeli, přivezli toho nového hřebce, co ho máti koupila v březnu v Kentucky, a doma z toho měli všichni hlavu v pejru. Ta potvora – je to skvělý kůň, Scarlett, musíš říct tátovi, aby se k nám hned na něho přijel podívat – už pokousala podkoního na cestě sem a podupala dva matčiny černochoy, co čekali u vlaku v Jonesboro. A než jsme dorazili, ten kůň div nezbořil stáj a nezabil starého hřebce Strawberryho. Když jsme se objevili doma, byla máti ve stáji s pytlíkem cukru a chlácholila ho a dělala to ohromně dobře. Černoši byli poschovávaní nahoře a pokukovali mezi trámy, strachy celí vedle, ale máti mluvila na koně, jako by to byl člověk, a on jí jedl z ruky. Nikdo to tak dobře neumí s koňmi jako ona. A když nás uviděla, řekla: ‚Proboha, kde se tu zase berete, vy čtyři? Jste horší než morová rána!‘ A potom začal kůň frkat a vyhazovat a ona na nás: ‚Padejte odsud! Copak nevidíte, jak je ten můj drahoušek nervózní? Dneska mě nechte na pokoji, všichni čtyři, dneska na vás nemám čas!‘ Tak jsme šli spát a ráno jsme se vypařili, ještě než vstala, a dali jsme to na starost Boydovi, aby to s ní vyřídil.“

„Myslíte, že Boyda zbije?“ Scarlett, jako všichni lidé v kraji, si nemohla zvyknout na to, jak malá paní Tarletonová prohání svoje dospělé syny a dovede je zpráskat jezdeckým bičikem, kdykoli se jí zdá, že to zasluhují.

Beatrice Tarletonová se uměla ohánět; starala se nejen o velké bavlníkové plantáže, sto černochoů a osm dětí, nýbrž i o největší chov koní ve státě. Byla horkokrevná a trápila se častými vylomeninami svých čtyř synů, a přestože nikomu nedovolila uhodit bičem koně nebo otroka, měla za to, že chlapcům nijak neuškodí, když je občas přetáhne.

„Boyda se samozřejmě ani nedotkne. Toho nikdy moc nebila, protože je nejstarší, a kromě toho je z nás ze všech nejmenší,“ řekl Stuart, pyšný na svou výšku. „Proto jsme ho nechali doma, aby jí to vysvětlil on. Ale už by nás opravdu měla přestat práskat. Nám je devatenáct a Tomovi jednadvaacet, a ona s náma jedná, jako by nám bylo šest.“

„Přijede vaše máti na tom novém koni zítra na hody k Wilkesům?“

„Chtěla by, ale podle táty je moc nebezpečný. A holky by jí to rozhodně nedovolily. Chtějí, aby aspoň jednou přijela někam na návštěvu jako dáma v kočáře.“

„Doufám, že nebude pršet,“ prohodila Scarlett. „Už týden prší skoro denně. Není nic horšího, než když se z hodů pod širým nebem vyklubne společenská zábava uvnitř v domě.“

„Ale ne, zítra bude jasno a horko jako v červnu,“ řekl Stuart. „Podívej, jak zapadá slunce. V životě jsem neviděl tak rudý západ slunce. Podle toho se vždycky pozná, jaké bude počasí.“

Dívali se přes nekonečné lány čerstvě zoraných bavlníkových plantáží Geralda O'Hary k rudému obzoru. Teď, když slunce zapadalo do šarlatového lemu nad pahorky za řekou Flint, horko dubnového dne polevovalo a nastával svěží a vonný chládek.

Toho roku přišlo jaro brzy, s teplými prudkými dešti, broskvoně se náhle pokryly růžovými květy jako pěnou a dřiny rozveselily bílými hvězdami tmavé močály podél řeky a vzdálené pahorky. Orba už téměř skončila a krvavá nádhera slunečního západu zbarvovala čerstvě vyorané brázdy

červeného georgijského jílu ještě rudějšími odstíny. Vlhká, hladová země, čekající zkyplená na bavlníkové semeno, byla na písčítých hřebenech brázd nafialovělá, a tam, kde ležely stíny podél brázd, byla rumělková a rudá a nahnědlá. Cihlový obytný dům, bíle omítnutý, vypadal jako ostrov v rozbouřeném rudém moři, uprostřed vinoucích se, kroutících se a stoupajících vln, které náhle zkameněly, když svými nafialovělymi vrcholky narazily na hráz. Protože tady neměli dlouhé rovné brázdy, jaké bylo vidět na žlutých jílovitých polích v plochem kraji střední Georgie nebo v těžké černé půdě pobřežních plantáží. Zvlněná pahorkatá krajina severní Georgie byla zoraná do miliónů křivek, aby se úrodná prst nesplavovala do řek.

Byla to divoce rudá země, do krvava zbarvená po deštích, rozpadlá na cihlový prach v době sucha, nejlepší bavlníková půda na světě. Byl to vlídný kraj s bílými domy, pokojnými zoranými poli a línými žlutými řekami, ale zároveň kraj protikladů, nejjasnější sluneční záře a nejhustšího stínu. Plantážové mýtiny a míle bavlníkových polí se usmívaly vzhůru k teplému slunci pokojně a lahodně. Na jejich okrajích se zdvíhaly pralesy, chladné a temné i v nejparnějším poledni, tajemné, trochu zlověstné, jako by šumějící borovice čekaly s odvěkou trpělivostí a tichými vzdechy hrozily: „Dejte pozor! Dejte si pozor! Už jednou jsme vás přemohly. Můžeme se vás zase zmocnit!“

Trojice v podloubí slyšela dupot kopyt, chřestění řetězů u postrojů a pronikavý bezstarostný smích černošských hlasů, jak se polní dělníci a mezkové vraceli z polí. Z domu zazníval jemný hlas Scarlettiny matky Ellen O’Harové, volající na černošské děvčátko, které jí nosilo košík s klíči. Vysoký dětský hlas odpověděl: „Ano, pani,“ a pak se ozvaly kroky po cestě za domem k udírně, kde měla Ellen rozdělávat jídlo pro vracející se dělníky. Bylo slyšet taky zvonění porcelánu a cinkání stříbra, jak lokaj Pork prostíral na stůl k večeři.

U těchto posledních zvuků si bratři uvědomili, že je čas vypravit se domů. Ale nechtělo se jim čelit matce, a tak zůstali uvelebení v podloubí v Taře a čekali, jestli je Scarlett nepozve na večeři.

„Poslyš, Scarlett, co se týče zítřka,“ prohodil Brent. „I když jsme byli pryč a nevíme nic o hodech ani o plese, není důvod, abychom si zítra pořádně nezatancovali. Doufám, že už sis nežadala všechny tance?“

„To víš, že zadala! Copak jsem věděla, že už budete všichni doma? Nemohla jsem přece riskovat, že tam budu sedět u zdi jako puťka a čekat na vás dva.“

„Ty a puťka!“ Mladíci propukli v hurónský smích.

„Poslyš, miláčku. Musíš mi slíbit první valčík a Stuartovi poslední a taky s náma musíš večeřet. Budeme sedět na schodech jako o posledním plese a zavoláme si zase chůvu Jindy, aby nám předpovídala budoucnost.“

„Nemám ráda, když stará Jindy věští budoucnost. Víš, jak mi řekla, že si vezmu muže s havraními vlasy s černými kníry, a mně se černovlasí muži nelíbí.“

„Ty radši zrzky, co, miláčku?“ ušklíbl se Brent. „No tak nám teda slib ty valčíky a večeři.“

„Když nám je slíbíš, povíme ti tajemství,“ řekl Stuart.

„Tajemství?“ vykřikla Scarlett živě jako dítě, když uslyšela to slovo.

„Víme to od slečny Pitty.“

„Jaké slečny?“

„Vždyť víš, od té sestřenice Ashleyho Wilkese z Atlanty, slečny Pittypat Hamiltonové – tety Charlese a Melanie Hamiltonových.“

„Aha, v životě jsem neviděla praštěnější babku.“

„No, tak když jsme včera v Atlantě čekali na vlak domů, jela v kočáře kolem nádraží a zastavila se s náma a řekla nám, že se zítra večer na plese u Wilkesů bude oznamovat zasnoubení.“

„Aha, tak o tom vím,“ řekla Scarlett zklamaně. „Ten její pitomý synovec Charles Hamilton a Honey Wilkesová. Všichni to vědí už léta, že se ti dva jednou nejspíš vezmou, i když se zdálo, že on se k tomu staví trochu vlažně.“

„Tak podle tebe je pitomý?“ škádlil ji Brent. „O Vánocích ses od něj nechala dost obletovat.“

„Nemohla jsem mu v tom bránit,“ pokrčila Scarlett nedbale rameny. „Myslím, že to je strašný tuťánek.“

„Ale zítra se nebude ohlašovat tohle zasnoubení,“ řekl Stuart vítězoslavně. „Ashley se totiž zasnoubil s Charlieho sestrou Melanií!“

Scarlett se nijak nezměnil výraz v obličeji, jen rty jí zbělely – jako někomu, kdo dostal nečekaně omračující ránu a kdo v první chvíli úleku nechápe, co se stalo. Měla tvář nehybnou, když se dívala vytřeštěnými očima na Stuarda, ale on, který nikdy nic nerozebíral, měl za to, že je pouze překvapená a že ji to velmi zajímá.

„Slečna Pitty nám řekla, že to původně chtěli ohlásit až napřesrok, protože slečna Melly trochu klempíruje. Jenže jak se teď pořád mluví o válce, dohodly se obě rodiny, že bude líp, když se vezmou brzy. Má se to teda oznámit zítra večer o přestávce při večeři. Tak, Scarlett, prozradili jsme ti tajemství, a ty nám teď musíš slíbit, že s náma budeš sedět u večeře.“

„To víte, že budu,“ řekla Scarlett lhostejně.

„A ty valčíky?“

„Všechny.“

„Jsi roztomilá! Vsadím se, že ostatní kluci puknou závistí!“

„Ať si puknou,“ řekl Brent. „My si to s nima už vyřídíme. Hele, Scarlett, musíš s náma sedět i dopoledne na hodech.“

„Cože?“

Stuart opakoval svou žádost.

„Samozřejmě.“

Bratři se na sebe vítězně podívali, i když je to trochu překvapilo. Ačkoli se považovali za Scarlettiny oblíbené nápadníky, ještě nikdy se jim nedostalo důkazů její přízně tak snadno. Obvykle se nechala prosit a přemlouvat a odkládala rozhodnutí, odmítala odpovědět ano či ne, smála se, když se tvářili mrzutě, a ochládala, když se rozčilovali. A teď jim slíbila celý zítřek – místo vedle sebe na hodech pod širým nebem, všechny valčíky (a oni se už postarají, aby se jiné skladby nehrály) i večeři. Tohle už za ten vyhazov z univerzity opravdu stálo.

Celí nadšení ze svého úspěchu dál vysedávali, mluvili o hodech i o plese a Ashley Wilkesovi a Melanii Hamiltonové, skákali si do řeči, žertovali a smáli se vlastním vtípům, a při tom trousili nenápadné narážky na možné pozvání k večeři. Trvalo jim delší dobu, než si uvědomili, že Scarlett skoro pořád mlčí. Atmosféra se jaksi změnila. Jak se to stalo, to bratři nevěděli, ale jasná odpolední nálada byla ta tam. Zdálo se, že Scarlett si téměř nevšímá toho, co říkají, ačkoli jim na všechno odpovídala. Tušili něco, co nemohli pochopit, a v mrzutém údivu na tím ještě chvíli rozpačitě klábosili, než se chtěli nechtě podívali na hodinky a zvedli se.

Slunce už stálo nízko nad čerstvě zoranými poli a vysoké lesy za řekou se už černě rýsovaly svými obrysy. Vlaštovky rychle poletovaly na dvoře a slepice, kachny a krůty se nafoukaně a loudavě kolébaly z polí domů.

Stuart zařval: „Jeemsi!“ A za chvíli vyběhl kolem rohu domu udýchaný vysoký černý mladík v jejich věku a hnal se k uvázaným koním. Jeems byl jejich osobní sluha a stejně jako psi jim byl všude v patách. Hrál si s nimi už jako dítě a bratři ho dostali k svým desátým narozeninám. Když ho spatřili psi Tarletonů, vyskočili z rudého prachu, postavili se a čekali na své pány. Bratři se uklonili, podali Scarlett ruku a řekli jí, že na ni budou ráno u Wilkesových čekat. Nato odběhli pěšinou

ke koním, vyšvihli se na ně a cválali cedrovým stromořadím. Mávali při tom klobouky a hlučně ji zdravili a Jeems jim jel v patách.

Když zahruli za záhyb prašné silnice, kde už nebyli z Tary vidět, zastavil Brent svého koně u skupiny dřínů. Stuart se rovněž zastavil a mladý černocho zůstal stát několik kroků za nimi. Když koně ucítili povolené otěže, natáhli krky dolů a začali se pást na něžné jarní trávě, a trpěliví psi si zase lehli do měkkého rudého prachu a vzhlíželi toužebně k vlašťovkám, kroužícím v houstnoucím soumraku. Brentova široká bodrá tvář vypadala překvapeně a mírně uraženě.

„Hele,“ řekl, „nezdá se ti, že nás měla pozvat na večeri?“

„Myslel jsem, že nás pozve,“ opáčil Stuart. „Čekal jsem, že to udělá, ale neudělala to. Co si o tom myslíš?“

„Nic. Ale podle mě to udělat měla. Jsme první den doma a neviděla nás už bůhvíjak dlouho. A mohla se toho od nás tolik dozvědět.“

„Mně se nejdřív zdálo, že je ohromně ráda, když nás viděla.“

„Mně taky.“

„A potom, asi za půl hodiny, tak nějak ztichla, jako by ji bolela hlava.“

„Všiml jsem si toho, ale nevěnoval jsem tomu pozornost. Co myslíš, že se jí stalo?“

„To nevím. Možná jsme řekli něco, co ji dopálilo.“

Oba chvíli přemýšleli.

„Nic mě nenapadá. Ostatně, když se Scarlett dopálí, je to na ní poznat. Neovládá se jako jiné holky.“

„Hm, to se mi na ní právě líbí. Když je našňupnutá, netváří se chladně a nenávistně – hned to člověku řekne. Ale určitě jsme něco udělali nebo řekli, když tak najednou zmlkla a vypadala, že jí není dobře. Vsadil bych se, že když jsme se tam objevili, měla radost, že nás vidí, a chystala se nás pozvat na večeri.“

„Snad nemyslíš, že nás nepozvala kvůli tomu vyhazovu?“

„To určitě ne, neblázni. Vždyť ji to pobavilo, když jsme jí to řekli. A Scarlett knižnímu vzdělání nepřikládá o nic větší význam než my.“

Brent se obrátil v sedle a zavolal na černochoa.

„Jeemsi!“

„Pane?“

„Slyšel jsi, o čem jsme mluvili se slečnou Scarlett?“

„To teda ne, pane Brent! Copak myslíte, že tajně poslouchám, když mluvím bílí?“

„Jestli tajně posloucháš, Bože můj! Vy černoši víte o všem, co se děje. Ty lháři, vždyť jsem tě viděl na vlastní oči, jak ses připlížil kolem domu a skrčil ses v křoví u zdi. Slyšel jsi, že jsme řekli něco, co mohlo slečnu Scarlett namíchnout – nebo se jí nějak dotknout?“

Jeems po této výzvě už nepředstíral, že neposlouchal, a vraštil černé čelo.

„Ne, neslyšel sem nic, co by ji mohlo namíchnout. Podle mě byla ráda, že vás vidí, a stejskalo se jí po vás, a cvrdlikala jako ptáček, dokud' ste nezačli mluvit vo panu Ashleyem a slečně Melly Hamiltonový, že se budou brát. Pak ztichla jako pták, co nad nim krouží jestřáb.“

Bratři se na sebe podívali a přikývli, ačkoli to pořád nechápali.

„Jeems má pravdu. Akorát že nechápu proč,“ řekl Stuart. „Krucinál, Ashley pro ni přece nic neznamená, leda jako kamarád. Není do něho zamilovaná. Je blázen do nás!“

Brent souhlasně přikývl.

„Ale možná,“ nadhodil, „jí Ashley neřekl, že to ohlásí zítra večer. Možná proto se na něj rozzlobila, že jí to neřekl, takový starý kamarád, dřív než ostatním? Holcám na tom strašně záleží, aby se takovéhle věci dozvíдалy první.“

„Hm, asi jo. Ale co na tom, že jí neřekl, že to bude zítra? Mělo to být překvapení, a člověk má přece právo o svém

zasnoubení mlčet, ne? My bychom to taky nevěděli, kdyby nám to Mellyina teta neprozradila. A Scarlett přece muselo být jasné, že se Ashley jednou s Melly vezmou. My to víme už dávno. Wilkesové a Hamiltonové se vždycky žení s vlastními sestřenicemi. Každý věděl, že si ji nejspíš jednoho dne vezme, stejně jako se Honey Wilkesová vdá za Mellyina bratra Charlese.“

„Hm, tak už toho nechme. Jenom je mi líto, že nás nepozvala na večeři. Vůbec se mi nechce domů poslouchat máti, až se do nás pustí, že nás vylili. Navíc když to není poprvé.“

„Možná už ji Boyd uchlácholil. Víš, jak ten klouzek každého umluví. Vždycky ji nějak uchlácholí.“

„No jo, on sice každého nakonec umluví, ale chvíli to trvá. Musí napřed žvanit kolem dokola, až máti tak uondá, že mu řekne, ať si šetří hlas na řečnění před soudem. Dneska ale určitě ještě ani pořádně nezačal. Máti se podle mě pořád tak zaobírá tím novým koněm, že si ani nevšimla, že jsme doma. Všimne si toho, teprve až si sedne k večeři a uvidí Boyda. A než večeře skončí, bude pořádně vzteklá a začne sypat. A bude takových deset hodin, než bude Boyd mít příležitost jí vysvětlit, že by nebylo čestné, kdyby někdo z nás na univerzitě zůstal po tom, co kancléř řekl tobě a mně. A možná teprve o půlnoci se mu podaří obrátit její vztek proti kancléřovi, že se pak Boyda zeptá, proč ho na místě nezastřelil. Ne, doma se nemůžeme ukázat dřív než po půlnoci.“

Bratři na sebe zasmušile pohlédli. Nebáli se splašených koní, přestřelek a pohoršení svých bližních, zato měli opravdový strach z výmluvných poznámek své zrzavé matky a z jezdeckého bičiku, kterým se je nezdráhala přetáhnout přes jezdecké kalhoty.

„Hele,“ promluvil Brent, „tak pojedem k Wilkesovým. Ashley a holky budou rádi, když tam přijedem na večeři.“

Stuart se zatvářil trochu rozpačitě.

„Ne, k nim ne. Budou mít moc práce s chystáním na hody, a pak taky –“

„Aha, já zapomněl,“ řekl spěšně Brent. „Ne, k nim nepojedem.“

Zamlaskali na koně a jeli chvíli mlčky. Stuart měl opálené tváře zardělé rozpaky. Až do loňského léta se dvořil Indii Wilkesové, se souhlasem obou rodin a celé venkovské místní šlechty, která se domnívala, že chladná a zdrženlivá India Wilkesová by na něho mohla mít uklidňující vliv. Rozhodně by si to všichni vřele přáli. A Stuart by se s ní byl oženil, ovšem Brent to neschvaloval. Brent měl Indii rád, ale zdálo se mu, že je moc krotká a obyčejná, a nedokázal se prostě do ní taky zamilovat, aby dělal Stuartovi společníka. Bylo to poprvé, co se zájmy obou bratrů rozcházel, a Brent nesouhlasil s tím, aby jeho bratr prokazoval pozornost dívce, která jemu vůbec nepřipadala pozoruhodná.

Potom loni v létě si na jednom politickém shromáždění pod korunami dubů v Jonesboro oba náhle všimli Scarlett O’Harové. Znali ji už léta a od dětství byla oblíbenou družkou jejich her, neboť uměla jezdit na koni a lézt po stromech téměř tak dobře jako oni. Teď se z ní k jejich údivu stala dospělá mladá dáma, a to nejroztomilejší na světě.

Vůbec poprvé si všimli, jak jí hrají zelené oči, jaké má hluboké důlky ve tvářích, když se směje, jaké má drobné ruce a nohy a tenký pás. Jejich chytré poznámky ji několikrát ve sele rozesmály a oni, povzbuzení představou, že je považuje za zcela pozoruhodnou dvojici, se takřka překonávali v zábavnosti.

Byl to paměťhodný den v životě dvojčat. Kdykoli o tom později hovořili, bylo jim vždycky divné, jak to, že si Scarlettiných půvabů nevšimli už dřív. Nikdy se nedobrali správné odpovědi, totiž že se Scarlett onoho dne rozhodla, že je přinutí, aby si jí všimli. Měla už takovou povahu, že nesnesla,

aby byl nějaký muž zamilovaný do jiné ženy než do ní, a pohled na Indii Wilkesovou a Stuarda při politickém shromáždění byl pro její dravou povahu příliš silným soustem. A poněvadž se nespokojila se Stuartem samotným, políčila si i na Brenta, a to s takovou důkladností, že se zmocnila obou.

Teď byli do ní oba zamilovaní, a India Wilkesová a Letty Munroová z Lovejoy, které se nepřilíš horlivě dvořil Brent, ustoupily v jejich duši daleko do pozadí. Dvojčata se neptala, co by dělal ten poražený, kdyby si Scarlett vybrala jen jednoho z nich. I tuhle překážku by překonali, kdyby na to přišlo. Prozatím jim úplně stačilo, že se zase shodnou na jedné dívce, neboť na sebe navzájem vůbec nežárlili. Jejich sousedi se tím bavili, a matku, která neměla Scarlett ráda, to popouzelo.

„Přála bych vám, aby si ta lstivá kočka vybrala jednoho z vás,“ říkala. „Nebo vás možná bude chtít oba, a to se pak budete muset odstěhovat do Utahu, jestli vás tam Mormoni budou chtít – o čemž pochybuju... Mě na tom mrzí jen to, že jednou vás na sebe poštvete a vy budete na sebe pro tu prolhanou zelenookou potvůrku žárlit a ještě se budete střílet. Ale to by snad taky nebylo tak špatné.“

Od onoho shromáždění byl Stuart v Indiině společnosti rozpačitý. Ne že by mu snad India vyčítala nebo jen naznačila pohledem či gestem, že si všimla náhlé změny v jeho pokorném dvoření. Byla příliš dáma. Ale Stuart měl špatné svědomí a cítil vůči ní rozpaky. Způsobil, že India se do něho zamilovala a že ho stále miluje, a hluboko v srdci měl pocit, že se nechoval jako gentleman. Měl ji stále ohromně rád a vážil si jí pro její chladné vystupování, knižní vzdělání a pro všechny její ryzí vlastnosti. Ale krucinál, když byla tak bledá a nezajímavá a pořád stejná ve srovnání se Scarlettiným zářivým a proměnlivým kouzlem. S Indií vždycky věděl, na čem je, kdežto se Scarlett nikdy neměl ani nejmenší tušení. To stačilo, aby člověk někdy div nevyletěl z kůže, ale mělo to své kouzlo.

„Tak co kdybychom jeli na večeri k Cadeu Calvertovi? Scarlett říkala, že Cathleen už je doma z Charlestonu. Mohla by mít nějaké novinky z Fort Sumteru.“

„Kdepak Cathleen. Vsadím se, že ani nevěděla, že tam je v přístavu nějaká pevnost, a už vůbec ne to, že byla plná Yankeeů, než jsme je odtamtud vystříleli. Ta bude mlít jen o plesech, na kterých byla, a o tom, kolik získala nápadníků.“

„Já to její žvanění poslouchám rád. A aspoň se máme kde schovat, než půjde máti na kutě.“

„Krucinál, Cathleen mám rád a je s ní legrace a rád bych slyšel o Caro Rhettové a o všech ostatních z Charlestonu, ale nevydržím sedět u stolu s tou její yankeeskou macechou.“

„Nebud' na ni takový pes, Stuarte. Není přece zlá...“

„Nejsem na ni pes. Je mi jí líto, ale nemám rád lidi, kterých mi musí být líto. A ona pořád kolem člověka pobíhá, chce, aby bylo všecko v pořádku a aby se člověk u nich cítil jako doma, a vždycky to nakonec dopadne tak, že řekne nebo udělá právě to, co nemá. Jsem z ní vždycky nervózní. A myslí si, že Jižani jsou barbari. Řekla to dokonce naší máti. Bojí se nás. Kdykoli jsme u nich, vypadá k smrti vyděšená. Připomíná mi hubenou slepici, co sedí v křesle, oči jí těkají sem a tam a dívají se ustrašeně, jako by při nejmenším pohybu, který kdo udělá, chtěla zatřepat křídly a vyděšeně zakdákat.“

„Hele, to se jí nesmíš divit. Vždyť jsi střílel Cadea do nohy.“

„To jsem byl nalitej,“ namítl Stuart. „A on sám mi to nikdy nevyčítal. Ani Cathleen, ani Raiford, ani pan Calvert. Jenom ta yankeeská macecha na mě řvala, že jsem barbar a že slušní lidi si nejsou mezi těmi jižanskými divochy jistí životem.“

„Nemůže za to. Je Yankeea a neví, jak se chovat; a navíc jsi ho postřelil a on je její nevlastní syn.“

„To ji neomlouvá, krucinál! Nemá mě co urážet! Ty jsi matčin vlastní syn, a vyváděla takhle, když tě Tony Fontaine střílel do nohy? Ne, poslala pro starého doktora Fontainea, aby

ti to ošetřil, a pak se ho zeptala, proč Tony tak špatně mířil. Řekla, že byl asi tak nalitej, že ztratil mušku. Pamatuješ, jak se pak Tony vztekal?“

Mladíci řvali smíchy.

„Máti je eso!“ řekl Brent s vřelým uznáním. „Člověk se může spolehnout, že vždycky udělá to správné a že ho před lidma neshodí.“

„To jo, ale dneska by nás mohla pěkně shodit před tátou a holkama, až přijedem domů,“ namítl Stuart zamračeně. „Poslyš, Brente, myslím, že tohle znamená, že je s cestou do Evropy amen. Máti přece říkala, že ještě jeden vyhazov ze školy, a nikam nejedem.“

„Jako kdyby nám na tom záleželo, sakra! Nám to přece může být fuk. Copak je v Evropě něco zvlášť zajímavého? Vsadím se, že nám tam nemůžou ukázat nic, co nemáme tady v Georgii. Určitě nemají tak rychlé koně ani tak hezké holky, a ani jejich nejlepší whisky se jistě nedá srovnat s tátovou.“

„Ashley Wilkes povídal, že tam mají spoustu divadel a hudby. Ashleymu se v Evropě líbilo. Pořád o ní mluví.“

„No jo, vždyť znáš Wilkesovy. Mají takové divné nadšení pro hudbu, knihy a divadlo. Podle máti je to proto, že jejich dědeček byl z Virginie. Lidi z Virginie si na takové věci dost potrpí.“

„Tak ať si to nechaj. Mně záleží na tom, abych měl dobrého jezdeckého koně a něco dobrého k pití, poctivou holku, které bych se mohl dvořit, nepoctivou holku, se kterou bych si užíval, a nepotřebuju žádnou Evropu... Co nám na tom záleží, když nepojedem na cesty? Co bychom teď dělali v Evropě, když má začít válka? Nedostali bychom se ani včas domů. A já mnohem radši narukuju, než bych jezdil do Evropy.“

„Já taky, a třeba hned... Hele, Brente, už vím, kam můžem jet na večeri. Pojedem přes močály k Ableu Wynderovi a řekneme mu, že jsme všichni čtyři zase doma a že se těšíme, jak nás bude cvičit.“